

же изведнаждъ: «Една двойца (*чифтѣ*) волове погина; братъ му е умрѣлъ, и този нѣма вече да работи. Требало бы да ся затлъсти та да ся заколи, но ето чи не ще да яде, и незабавно той ще умре отъ гладъ.»

Старыйтъ земледѣлецъ работяше полека, мълчеливо, не безъ полезны старанія. Двата му покорны вола не бързаха повече отъ него; но понеже работата ся вършяше безъ почивкж и безъ никакво развлеченіе, и по ней ся требеше постоянно едно количество силы испытаны, брездата му ся прорязваше толкозъ бързо колкото и брездата на сынъ му, който караше, нѣколко крачки по нататакъ, четири вола по малко яжки, въ единъ откъсъ земли по коравы и по каменнисты.

Но онова, което привлече послѣ вниманіето ми, бѣше наистинж едно прекрасно зрѣлище, единъ благороденъ предметъ за единъ живописецъ. На другійтъ край на полянжтж, всичкж добрж за ораніе, единъ младъ мжжъ съ пріятно лице караше четири *чифта* храмены волове, чърникавы и алены, съ главы късы и кждравы които миришатъ еще на дивыйтъ быкъ, съ едры очи дивикавы, съ движенія бързы и ненадѣйны, съ неврическій и скокливъ трудъ, който ся показва еще по раздраженъ отъ яремтъ и отъ остентъ и едвамъ ся покорява, и то съ треперене отъ гнѣвъ и отъ ярость, на новоналоженнжтж му